

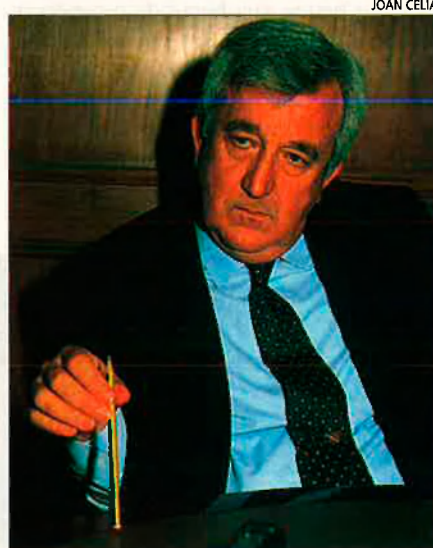
Doble debat, doble càstig

El debat sobre l'estat de la comunitat recentment tingut al Parlament Balear va ser, a parer de Planas i Sanmartí, de poca alçada.

Algún pecat molt gros devem haver comès els illencs quan ens posen doble penitència. Després del debat autonòmic al Senat, el Parlament de Balears ens programà un altre mal glop: un repàs a la situació autonòmica. És a dir, si no vols xarop amargant, dues culle-rades. I, al revés que a les noces de Canà, la segona ronda fou pitjor que la primera.

Vull dir que el debat balear sobre la nostra autonomia fou un desastre total. Com que el senyor president Canellas l'encetà amb una peça oratòria de difícil qualificació, farcida d'errors lingüístics com a perfecte acompanyament de la buidor política que convertí el discurs en la lectura d'una memòria bancària o el detall esmicolat de les activitats més inversemblants, el debat posterior no podia tenir una gran alçada.

Per tant, seguint les inexorables lleis de Peter o Murphy, el que mai no podia sortir bé, va sortir molt malament. Els pobres oïdors del debat que, per més fer, fou televisat, no sortíem de l'avorriment i de la sorpresa. Sabem, per exemple, quina participació té el Govern en un pis per a sis marginats gestionat per Càritas, però no sabem xifres sobre endeutament públic, què ha passat amb el túnel inacabat de Sóller, quines són les responsabilitats de l'executiu en el cas Iverbroker i Broker-val, les denunciades connexions entre el

JOAN CELIA

Gabriel Canellas. El president va presentar una llista d'activitats.

president Canellas i l'empresari a qui li fou concedida l'obra del túnel solleric que ha fet fallida (l'empresa, no el túnel, gràcies a Déu) i moltes més coses que es demanaren i la resposta la durà el vent, tal i com creu en Dylan.

El bullit va acabar així: en lloc de saber com està la nostra situació autonòmica, se'ns va informar dels deutes dels socialistes, com ho tenen de malament per governar a Balears i a Espanya, les ganes

que té el senyor Aznar de ser president del Govern espanyol, el viatge d'un senyor que ningú no va pagar mai, els negocis de la família Canellas i, fins i tot, l'estat d'ànim dels uns i dels altres amb vista a les properes eleccions.

Però de les grans xifres i dades del projecte (si és que n'hi ha) de país, si el senyor Canellas té o no té les idees clares respecte a què som, d'on venim i on anem, si es que anem a qualche banda, no se'n sap res, ara com ara. Una votació molt transcendental va sortir negativa gràcies als vots en contra del Partit Popular que governa: el Parlament de Balears no rebutjarà els atacs del diari madrileny *Abc* a la llengua i cultura catalanes. El PP va dir que això no és compte nostre.

Però resulta que el que sí que és compte nostre no ho expliquen. I la guinda del pastís, la van posar el president Canellas i el cap de l'oposició socialista al Parlament balear, Francesc Triay. Tots dos s'amenaçaren d'explicar coses lletges l'un de l'altre.

Anaven molt seriosament perquè es miraven a la cara i es posaven l'índex rígid paral·lel al nas. Però no digueren res més. Mala sort! això és el que voldríem saber tots, si hi ha o no corrupció, i resulta que els que diuen que ho saben, s'ho callen. Com diuen a Mallorca, mal els hi toc pesta!
Planas i Sanmartí

El joc dels miralls

La recuperació econòmica juga a favor del PSOE i de CiU, mentre que va en contra del PP. Així ho explica en aquest comentari Fabià Estapé.

Costa un esforç comprendre els polítics: crec que la majoria són d'una altra raça. Heus ací uns fets: les eleccions del 6 de juny de 1993 van portar com a resultat destacat, la pèrdua de la majoria absoluta per part del PSOE. El fet era important perquè les majories absolutes -Congrés i Senat-

s'havien assolit el 1982, el 1986 i el 1989. Ara es tractava de una minoria majoritària. "de lo perdido saca lo que puedes". Si vostès tenen memòria deuen recordar la successió d'entrevistes a la Moncloa (sense el senyor Aznar, naturalment). Felipe González bas-tia un Govern que permetés aprovar els

pressupostos de 1994, i després governar amb coalició o sense.

En aquell mes de juny va passar de tot. El senyor Xavier Arzallus, president del PNV, que "acata pero no cumple", va anar més lluny, per exemple, que el president de CiU, Jordi Pujol. Arzallus va arribar a oferir un "basc"

dels seus per a la formació del Govern. Al qual, tornant a casa, van dir que no. Vegin l'astúcia comparada de Jordi Pujol...

El resultat, com vostès saben, és que es va formar una comissió mixta Govern-CiU per a acordar les línies d'acció. Una bona part del pressupost del 1994 va reflectir el programa econòmic de CiU. I això no va ser dolent per a l'economia espanyola, que ja do-

nava símptomes clars de revifar-se.

I en l'any 1994 les coses s'han repetit. És cert que, amb motiu de les eleccions europees, el PP va assolir una marcada victòria. Quanta alegria! El mal pel PP és que no varen voler entendre que cap elecció europea dona pas a unes eleccions generals.

Més prop tenim les autonòmiques i les municipals. Del que passi aleshores ja en parlarem. Avui per avui, el PSOE ha

recuperat quotes de vot; i CiU no n'ha perdut al Principat.

I tot això quan els responsables del Fons Monetari Internacional i del Banc Mundial de Reconstrucció i Desenvolupament diuen –en expressió de Michel Camdessus– que s'acosten, després de cinc anys de vaques flagues, cinc anys de vaques grasses. No són bones notícies per l'home del bigoti i els seus corifeus. **Fabià Estapé**

Les alternatives al FMI

Carme Massana, doctora de Política Econòmica, parla dels corrents alternatius i democratitzadors que corren per les organitzacions econòmiques internacionals.

Si bé la mundialització de l'economia s'està produint sota la supervisió dels principals organismes econòmics internacionals dominats per les grans potències industrialitzades, també és cert que la presència de veus alternatives és cada vegada més gran i més visible. Veus que denuncien el model de creixement ultraliberal preconitzat per aquells organismes. Model que consideren que genera un augment de les diferències entre els països més rics i els països més pobres, un creixement del PIB en els nous països industrialitzats (NPI) basat en unes condicions de treball i de vida pròpies del XIX, una forta expoliació i deprecació de terres, la malversació i deterioració del medi ambient i el progressiu desmantellament de l'estat del benestar als països europeus.

Les alternatives es refereixen a la necessitat urgent de reconsiderar el model de creixement, de democratitzar les organitzacions econòmiques internacionals (FMI, Banc Mundial, GATT, OCDE), d'augmentar els recursos financers destinats a resoldre els problemes de pobresa, de manca de cultura, de destrucció del medi ambient, d'opressió, que afecten àmplies capes de la població.

Les conferències organitzades per les Nacions Unides, sobre Medi Ambient a

Rio el 1992 i, la d'enguany (setembre del 1994), sobre Població al Caire, són un exemple de l'àmplia presència i creixent força de moviments alternatius que tracten d'informar, de denunciar els enormes desequilibris econòmics i socials existents i forcen plantejaments a nivell mundial dels problemes que se'n deriven i que, com cada cop és més evident, afecten tots els països. Aquestes conferències són, però, també un exemple dels plantejaments simplistes dels temes, ja que tendeixen a tractar de forma aïllada cada un dels problemes, i, de l'escassetat de recursos que es destinen a l'obtenció dels objectius establerts. El Fòrum Alternatiu, convocat per les organitzacions no governamentals (ONG) i que aplega 160 organitzacions, tracta de fer plantejaments

més globals, d'indagar les causes, d'evidenciar les contradiccions, de donar solucions que tinguin en compte les situacions econòmiques, polítiques i culturals diverses: entre nord i sud, entre Europa i Japó, entre l'Àfrica subsahariana i els països del sud-est asiàtic, etc.

La disparitat d'interessos s'ha evidenciat sobradament en l'assemblea general del Fons Monetari Internacional (FMI) i del Banc Mundial a Madrid. El FMI aplega 150 països, però els països del nord, és a dir, els 24 estats que formen l'OCDE, acaparen prop del 55% dels vots. Pel que fa al Banc Mundial, el conjunt d'estats de l'OCDE controlen més de les dues tercers parts dels vots. Tot i amb això, és el grup dels set (G-7) format per EUA, Japó, Alemanya, França, Regne Unit, Canadà, i

EFE

Els ministres del G-7. Els recursos financers s'han de repartir.

Itàlia qui decideix la política d'aquelles dues institucions, en reunions paral·leles en què prenen acords sobre la seva posició en l'assemblea general, oposant-se, per exemple, obertament a la proposta del FMI, que té el suport dels països pobres, d'emetre 36.000 milions de *degs* (de drets especials de gir) per ampliar les possibilitats creditícies del FMI.

Així algunes de les qüestions centrals d'aquesta assemblea han estat, un cop més, relegades en la pràctica per les dificultats de finançament. Pensem en